

wad. Pärast pikemat vaatamist nägin mina, et need mitte linnud ei olnud, waid inimesed, üks mees ja üks poisike, ühe jea külge linni külmeta- nud laewawareme peal maas. Kohe lastsin mina ühe abipaadi wette lasta. Teine bootsmann ja neli sõudjat astusiwad sisse ja wägewa aerudega saiwad nemad pea üle wee õnnetumate juure, tõstiswad neid paati ja sõudiswad tagasi. Sel filmapilgul sündis suur muutus õhus. Te- mäest, mis pitkamisi lõune poole ujus, lehtas külmi õht wälja; tuul wakis järsku; päite oli weri- punane ja näitas palju suurem wälja. Suba tükk aega enne kui korralisel ilmal, hakkasiwad tähed paistma, aga ilma läigita, nagu suremas. Mina panin hoolega karget, suurte punaste ja puna-kollakate pilwedega laetud taewa-weeru tähele, mis minutist minutini paksemaks läksiwad. Tuule- hood puhusiwad läbi meie purjestiku.

„Aeg on koku tõmmata“, hüüdsin mina.

„Purjed koku!“ hüüdis tüürmann ja tema wile kostis läbi tuule kohina, kutsus madrusid mastidele, purjeksi wähendama.

Abipaad tuli ligemale. Sel filmapilgul, kui hädakuud üles tõmmatud saiwad ja paat meie laewa kõrwa jõudis, karjus esimene bootsmann järsku, kes madrusete töö üle walwas, ja tuli hirmuga minu juure.

„Mis on, Bruus?“
Sõrmega hirmus kahwa ja nõrkenud mehe peale näidates, leda tema poisikejega kaks madrust trepist üles kandiswad, kogeldas esimene bootsmann, kelle nägu kohkumisest tarretanud oli:

„Seal tema on!“

„Kes?“

„Aga — see mees — see mees — leda mina all, Teie iste peal nägin.“

Mina tahtsin wastata, kui ülespidi waada es üht tulekera nägin. See paistis meie pea-kohast ja langes kuumawa kuuli susinaga meresse, just meie laewa kõrwas.

Selsamal filmapilgul näis taewas hirmia raksumisega lõhema. Meie laew pörus põhjast laeni, nagu oleks talju wasta pörfanud. Wihm, rahe, lõue ja wätk. lõik langes järsku meie peale, kuna mere wesi paesudes, mustais, wahutamates laene-mägedes taewani tõuema näitas. Torm lõhkus wasta meie laewa tagumist otsa, mille esimene ots laenetest hoolimata ikka jälle NW. 1/4 W. poole pööras. See oli meie peastmine. Wasta- panemata wõimuga saime meie ikka edasi kihuta- tud. Oli esimene hoog üle, siis toibusiwad lõik jälle ehmatusest ja meie lastime ennast keertuolest edasi ajada.